

Не го забрави старата му майка,  
И наскоро, при пролетъ, се помина.  
При синовъ гробъ отвори се и майчинъ.  
Единъ до другъ те легнаха въ земята —  
И на сърцето Ралици. Злочеста,  
Една за двама останѣ да жали,  
На гробове имъ да реди.

Начесто

Западаше ѿ мисль за Стоичка;  
Западаше ѿ — «Божичко, нима?!»  
И морници побиваха я хладни.  
(А самъ Стоичко, заради когото  
И хората пошушноваха нещо,  
Следъ Ивовата смъртъ, на два-три пъти  
Се по кръчмите мярна — и безъ вестъ  
Подиръ това на някъде забягна).  
Презъ сълзи тя не видя пролетъта,  
Въ тъги не сети лятото какъ мина  
И дойде есенъ. Есенъта доби тя  
Момчана рожба — радостна сълза  
Въвъ пороя на скръбните ѿ падна.

— — — — —  
Дни минаха и много мина съ тяхъ.  
Тъй както свива модрия седянка  
Цветецъ, когато слънцето залезе,  
Тъй и сърцето Ралици се сви,  
Прибрало споменъ скъпъ за ясни дни...  
Живей сиротно съ своето сираче  
Животъ неволенъ тя сега. Радей  
По чужди къщи, бѣхти се весдень,  
И прязнощъ я надъ хурката заваря.  
Но въ ваклите очи на свойта рожба  
Когато се тя вгледа и познай  
Въ тяхъ Ива — до сърце си го пристисне,  
И пакъ оная хубава усмивка  
На устните ѿ цѣфва, отъ живота  
Ненадломена — съ несломено сърце.